

Lapforduló

Beköszöntő

Mostani számunktól kezdve tizenhat oldallal bővül a SZÍNHÁZ, s ami nem mellékes, változatlan áron. *Világszínház* című rovatunk ezután havonta, folyamatosan *legalább* ekkora terjedelemben jelenik meg. Ezt az örvendetes változást több, a közös cél érdekében együttműködő partnerünk segítette. Mindenekelőtt az Országos Színháztörténeti Intézet és Múzeum, amely följánlotta *Világszínház* című önálló, időszakos kiadványának lapunk integráns részeként való megjelenítését. Különben a Kulturális Minisztérium és a Nemzeti Kulturális Alapprogram – annak Színházi Kollégiuma és teljes vezetősége –, amely egyetértő támogatásával lehetővé tette, hogy a fúzió mielőbb megvalósulhasson. Mindannyiuknak köszönjük, és azon leszünk, hogy a vállalkozás eredménye önmagért beszéljen.

Szándékainkat indokolni talán fölösleges is, annyira nyilvánvalóak. Látóhatárunk egyre tágul, országhatáraink egyre átjárhatóbbak, és ez nemcsak az Európai Unióba való belépésünk velejárója, hanem elemi igényünké is egymás kultúrájának megismerésére. Szűkebb és tágabb környezetünkben virágzó színházkultúrák léteznek, amelyekről alig szerzünk tudomást. A soknyelvű színházi irodalom izgalmas publikációkkal jelentkezik, amelyek nincsenek lefordítva, nem jelennek meg magyarul. Máshol hatalmas az érdeklődés mások színházművészei iránt, vendéjátékokon cserélik ki tapasztalataikat, nemzetközi színházi fesztiválok sorát rendezik. Úgy gondoljuk, mi sem zárkozhatunk be sokáig provinciális magányunkba. A nyitást szeretnénk elősegíteni.

Nem csak a *Világszínházzal*. Nemrég lezajlott, sikeres kritikapályázatunk ifjú nyertese (választott írói nevén) már ebben a számban nekünk írt kritikával jelentkezik; a többiek is sorra jönnek. Ugyancsak e számunk mellékletében fiatal, először publikáló drámaírókat avatunk. Megnyílt internetes fórumunk, amelyben havonta új vitatémát kínálunk föl az érdeklődőknek. Megpróbáljuk kissé fölpezsdíteni az aznapjukkal törődő színházi embereket (lásd e számban az Ascher-interjú egyik utalását) és a színházszereplő olvasók érdeklődését. Reménykedünk...



Ha egykor ugyanolyan zseniálisan és magától értetődően született volna a *világszínház*, mint ahogy – Goethe jóvoltából – a *világirodalom* született, talán sok minden alakul másként, és ezekre a sorokra sem lenne szükség. Akkor talán indokot sem kívánna, hogy miért is elengedhetetlenül fontos ez a szókapcsolat – és főleg: mindaz, ami mögötte van.

De hát a színházakban ugyanakkor Shakespeare halhatatlan instrukciója visszhangzott, hogy „színház az egész világ”, s mintha ez is segített volna annak az öntudatnak a létrehozásában, amely másféle irányt szabott az – olyannyira fontos – figyelemnek, kitekintésnek, tájékozódásnak: mindarra, ami a *színházból a világ*, mert mintha elég volna a *színházat* látni mint magát a *világot*.

Pedig nélkülözhetetlennek tűnik ez a figyelem más színházak világi iránt, mert különben nagyon is sivár lesz a Shakespeare által megidézett „egész”.

A *Világszínháznak* – így, nagybetűsen – a fentiekől nem függetlenül számottevő története van, annak a folyóiratnak ugyanis, amely egykor jelentős szerepben létrejött, szerkesztése és kiadása az Országos Színháztörténeti Intézet és Múzeum (OSZMI) feladata, s amely azóta kereste szerepét, hangját, közönségét – megannyi reménytelen metamorfózisával. Most – úgy hisszük – „hazatalál”. Mégpedig a SZÍNHÁZ-ban, együttműködve ezzel a fontos, megújuló, a széles szakmai közönséghez feltétlenül eljutó folyóirattal, amelynek szerkesztői éppoly elengedhetetlennek tartják *világ* és *színház* egymásra utalását, mint amennyire mi magunk, az OSZMI munkatársai. Így, együtt juthatunk el a szélesebb közvéleményhez, így segíthetjük a magunk szellemi erejével a rendszeres és széles körű tájékoztatást, így kezdhethetjük el a termékeny dialógust szerzőkkel és olvasókkal.

Hosszú és jelentős töprengés előzte meg ezt az elhatározást, amelynek helyességét majd csak az elkövetkező lapszámok igazolhatják – addig mindez csak esély, vágy, előlegezett bizalom.

Ezekből pedig a legtöbbet Tőled várjuk, kedves Olvasó.

